

Omkijken

Verhalen uit een episode uit mijn leven

Onno van de Weteringh

Eerste druk: April 2016

© Copyright 2016 Onno van de Weteringh

Auteur: Onno van de Weteringh

Vormgeving: Marieke Rinzema

Uitgever: Onno van de Weteringh

NUR: 401

ISBN: 9789065235510

Foto cover: Inge Duijsens

“Deze Velduil vloog langs en keek opeens recht in mijn lens. Dat vergeet je nooit meer”.

Voorwoord - Verrassende Inspiratie

Het is zo gemakkelijk om gewoon door te gaan met wat je doet. Dan krijg je ook wat je gewoon verdient.

Einstein wist dat, lang geleden. En toch blijven wij dat doen, blijven wij in onze comfort zone, fysiek en mentaal.

Binnen onze lijnen.

De topsporter leert om te focussen op het doel, de weg vooruit ... Je creëert je eigen wereld, hardlopers door tussen de lijnen te blijven, veldspelers door begrensd te zijn door lijnen en zelfs sporten gespeeld in stadions, daar moet het gebeuren. Het is belangrijk in topsport: focus op je doel en de weg vinden recht op je doel af. Dat geeft vertrouwen en met elkaar geborgenheid.

Zelf als gemeenschap kennen wij geborgenheid: doe gewoon – dat is gek genoeg. Dat is veilig, blijf binnen de lijnen. Samen oordelen wij snel, om er een tijdje later achter te komen dat wij fout zitten. Wij voeren “realistisch politiek” door consensus op te zoeken door het midden van het speelveld. Regeltjes op de regeltjes om ons in het veld te houden en het liefst zien wij ons kleine land als stadion; conformeer en je mag naar binnen.

Het gevaar voor de topsporter en ons allen is wel dat wij niet de eigen wereld moeten gebruiken om te vluchten van de werkelijkheid. De werkelijkheid die naast ons en met ons meebeweegt en soms de weg voor ons oversteekt. Waar wij alles aan doen bij de oversteek om buiten ons lijnen te houden, zelf proberen te vergeten, te ontwijken of af te kopen.

Zou het niet beter zijn om eerder meer opzij te kijken, te zien, de waarom vraag te begrijpen, de grenzen op te zoeken, uit de box te denken. Meer een klimaat creëren waar “Wir schaffen das” bij past, in plaats van “realistische pleister politiek”. Het begint allemaal met durf. Durf om opzij te kijken.

Onno, jij geeft ons de kans om dat te doen door het venster van je blog boek ...

Dank namens ons allemaal die jij inspireert en het inzicht in het belang om bewust opzij te kijken.

Roy Heiner (Zuid-Afrika)

Lelystad, april 2016

De uil kijkt om

Met grote ogen kan de velduil scherp zien wat om hem heen is. Hij vliegt recht op zijn doel af en weet dat de kansen niet alleen op de door hem gevoelsmatig bepaalde richting zijn. Zijn instinct vertelt hem dat hij zich voortdurend moet oriënteren op alles wat om hem heen is. Spannende vlucht; je ziet het in de foto.

En wat voor de velduil geldt, geldt ook voor ons mensen. Dat wat je echt nodig hebt bevindt zich zelden op het uitgestippelde pad. Juist de onverwachte ervaringen op vreemde plekken zijn interessant. De uil weet dat al.

En wij? En jij? En ik?

Ik laat mij graag inspireren door muziek, wijsheden, verhalen, andere culturen, films, boeken, complexiteit en baanbrekende visies. En ik wil wat ik denk te weten graag delen. En ... na zo'n 30 jaar ervaring in het bedrijfsleven, waar ik hele mooie (top)functies heb mogen bekleden weet ik dat bij managers en medewerkers in organisaties een enorme behoefte bestaat aan inspiratie. En inspireren door te associëren is wel mijn motto.

Dit boek is een samenvatting van mijn blogs in het afgelopen half jaar. Ik heb ervan genoten om ze te schrijven. Het bubbelde over en mijn vingers vertelden steeds de verhalen die in mij zijn. Elke dag opnieuw heb ik geschreven. En geplaatst in de social media. 100 blogs met veel views en likes en nu een boek.

Ik schrijf over wat ik meemaak en wat voor mij belangrijk is. Over warmte, presence, visie en kracht. Privé al ingewikkeld en hoe is het in je werk? Hoe ga je om met je relatie met je werkgever. Ben je manager of medewerker? Maar ja een manager is ook een medewerker. Wat geven we door? Waar zit het begin van het touwtje dat het luikje opent naar jouw ultieme energiebron? Ik hoop dat je de verhalen in dit boek zo af en toe wilt lezen en dat het jouw leven verlicht.

Mijn verhalen zijn vaak geïnspireerd op gesprekken met Dian Lens, Vriendin met een hoofdletter V. En ik had dit nooit kunnen schrijven zonder de steun en positiviteit van mijn moeder Jopie en de betrokkenheid van Lucienne, Colin en Mason. De foto's die je ziet heb ik zelf gemaakt. Behalve de cover. Die foto is van Inge Duijsens, gepassioneerd als zij is in het fotograferen van vogels. Een beeld zegt meer dan duizend woorden. Het eerste verhaal gaat over onze ontmoeting. En Roy schrijft de intro. "Achteraf bestaat niet"; zegt hij altijd. En: "Succes is geen toeval". Hij weet dat als geen ander en brengt dat over vanuit de zeilsport – topsport – naar managementteams en jong talent. Achteraf bestaat niet. Zo is dat ook met schrijven en fotograferen en het volgen van je passie.

Respect en dank je wel voor jullie warmte, visie, kracht en inspiratie.

Onno van de Weteringh

Inhoudsopgave

8	The art of looking sideways	62	Mama Mia Mama Mia
10	Wie ben jij eigenlijk?	64	Ga toch fietsen
12	Als iets je pakt	66	Geen Kunst aan
14	Wie doet de afwas?	68	Niet Doen
16	Ik ben een held	70	De regel meester
20	Verstoppertje spelen	72	Jezelf tegenkomen
22	De kracht van symbolen	76	Lastige beslissingen
24	Authentiek zijn	78	Music was my first love
26	Resultaten boeken	80	Je balans opmaken
28	Word jij gezien?	82	Je beste kant
30	Je innerlijk kompas	84	Schaakmat
32	Zonder mededogen	86	50 Shades of stress
34	Heilige koeien	88	Nieuwsgierig blijven
36	Bang voor afwijzing	90	Yes! Mijn certificaat
38	Lang leve de Koning	92	Inpakken en wegwezen
40	Geknipt en geschoren	94	Wat je zoekt
42	Je moet goed kijken	96	Wikken en wegen
44	Go for it	98	Autobiografie in 5 hoofdstukken
46	Voor dag en dauw	100	Donderslag
48	Appel en ei	102	Ho Stop!
50	Bang voor de wolf?	104	Ik kan alles
52	Aanpassen geblazen	106	Wees sterk
54	Was getekend	108	Jouw volgende stap
56	Je koers vasthouden	110	I did it my way
58	Zeg eens "Nee"	112	Spiegeltje spiegelt je
60	Mannen onder elkaar	114	Jouw bron van energie

The art of looking sideways

8 | Heb jij wel eens een ontmoeting met iets of iemand wat je totaal verrast? Ik wel. Elke week eigenlijk.

Deze week. Iemand die ik niet ken en nu alleen virtueel. Een intense ontmoeting die gaat over passie, maar ook onzekerheid en welke wegen er zijn om verder te gaan.

Ik moet er nog aan wennen. Via FB, LinkedIn, Twitter. Snel en vluchtig? Of toch interessant?

Ik ben al boven de 50, ben niet op zoek naar nieuwe liefdes, dat is eigenlijk totaal irrelevant. Dus kom niet in de buurt met tinder, secondlove en andere initiatieven om zoekende mensen bij elkaar te brengen. En in ineens ben ik verbonden, wel anders. Wat is gebeurd was heel bijzonder en jonge mensen zullen zeggen “what the fuck”. Voor hen is het doodnormaal om zo te connecten, maar deze ouwe baas kijkt iemand toch liever eerst in de ogen voordat ik zeg dat we vrienden zijn. Maar Ach!

En wat is dat dan voor ontmoeting zul je misschien denken? Het is was een gesprek in beeld en geluid. We hebben elkaar gesproken en we hebben beelden uitgewisseld. Oké een beetje vaag. Ik bedoel foto's. Sommige van de mooiste beelden die wij beiden hebben kunnen vastleggen met onze 15 kilo wegende rugzakken vol met camera's en objectieven. We hebben de mooie foto's met elkaar gedeeld. Dat wat we kunnen zien is nu gemeenschappelijk geworden. Dat schept weer een nieuwe werkelijkheid. En er zijn plannen voor een gezamenlijk project. Dat is cool.

Hoe werkt dat dan? Zo'n contact maken?

Nou simpel. Iemand plaatst een bericht op facebook. Je reageert, er ontstaat een kleine communicatie en je spreekt af dat op de kern van de verbinding – in dit geval de fotografie – je kennis wilt maken. Haar naam is Inge en als je een beetje zoekt dan vind je haar prachtige foto's onder meer op Facebook. OMG wat kan ik daar veel van leren. De start van het contact was een werkelijk schitterende foto van een wijze uil, scherp, in de vlucht met heel veel focus. Je hebt hem al gezien; de uil staat op de cover en is al door tienduizenden volgers gezien.

Het gaat natuurlijk allemaal om eerlijkheid en respect voor vakmanschap – of in dit geval vakvrouwschap – en in dat te uiten – daar heeft ieder van ons een verschillend talent en is in een bepaalde fase van ontwikkeling.

Maar wat Inge kan met haar camera. Chapeau! En wat is de mooiste foto? Ik twijfel één seconde. Wordt het het roodborstje in de sneeuw, dat wat we zo nodig hebben? Het kleine in het grote? De warmte met de kou? Of toch de uil, volop in beweging, scherp en onscherp tegelijk en zo gefocussed.

En dat is waar het om gaat. Dat je altijd blijft kijken naar dingen buiten je natuurlijk systeem. Nieuwsgierig blijft naar nieuwe dingen. Geïnteresseerd in wat op je pad komt.

De foto van de uil op de cover van dit boek is van haar. Inge zegt: "De velduil keek recht in mijn camera. Zo'n moment vergeet je niet meer." Ik gun hem de wereld en iedereen het delen van talent.

Wie ben jij eigenlijk?

10 |

“Please tell me who I am”, zong John Helliwell van Supertramp in 1979 in The Logical Song. We kennen het liedje allemaal. Een gemakkelijke vraag die niet gemakkelijk te beantwoorden is. En ook Trijntje Oosterhuis bezong het thema in ‘Ken je mij, wie ben ik dan?’.

Hermann Hesse schreef ‘Narziss und Goldmund’. Een meesterwerk. Een boek waarin twee uitersten qua karakters worden uitgebeeld in het middeleeuwse Duitsland. Narziss, de stoicijnse abt, die zorgvuldig op het klooster past, begaafd leraar en een voorbeeld voor Goldmund. Goldmund die uiteindelijk kiest voor het avontuur, de liefde en de kunst. Twee polaire karakterstructuren die in ieder van ons huizen. Aan het eind van het verhaal sterft Goldmund in het klooster van Narziss en vraagt Narziss zich af wie nou eigenlijk het meeste van het leven heeft geleefd. Het antwoord is aan de lezer en lijkt zonneklaar.

Het verhaal is voor mij een belangrijke wegwijzer in de keuzes die mij in mijn leven voor de voeten worden gelegd. Soms wil ik de één zijn en dan weer de ander. En soms heb ik spijt van een keuze.

Blijf jij binnen of ga je wel eens buiten de lijntjes? Durf je risico's te nemen of blijf je altijd aan de veilige kant? Stap je in de ring of blijf je op de tribune?

Durf je in je volledige naaktheid en dus kwetsbaarheid de wereld onder ogen te komen? En wat voeg je dan toe? Wat is jouw creatie? We leven in een tijd met veel dilemma's. Strakke kostenbeheersing in bedrijven en instellingen met een groot verlangen naar vernieuwing en innovatie. Staat de ZZP-wereld tegenover het establishment? Wie neemt de lead in de aankomende economische ontwikkeling? En welke stijl kies jij daarin dan? Ga je voor de zekerheid of het avontuur? Of kun je beiden zijn.

En wat laat je van jezelf zien? In de dagelijkse praktijk of in social media?

Goldmund maakt het klooster rijker in haar uitstraling door de kunstwerken die hij voor Narziss maakt en zonder Narziss was er geen klooster meer geweest.

Supertramp wist het al 35 jaar geleden.

Als iets je pakt

12 |

“Pap, ik heb een vraagje”.

Colin, mijn oudste zoon, toen 14 jaar oud op een druilerige zondagmiddag: “Wat moet ik doen om later niet net zo hard te moeten werken als jij?”.

Ik houd van feedback, maar deze kwam wel even binnen. Colin is nu – 6 jaar later – singersongwriter. Hij weet wat hij wil en leeft zijn passie. En ondertussen werkt hij daarin natuurlijk net zo hard als zijn vader.

Maar de vraag gaat nog steeds door mijn hoofd. En soms is het stellen van de vraag belangrijker dan het vinden van het antwoord.

Ik identificeer mij gemakkelijk met Grote Vragen. In toenemende mate zijn vraagstukken groter dan we kunnen omvatten. Of het nu gaat om de enorme vluchtelingenstroom, de Griekse schulden crisis, de rol van het koningshuis, het vasthouden aan de ethische normen en waarden binnen organisaties, er zijn heel veel vragen en de antwoorden wisselen in de tijd. Vaak machtig interessant om de tijd te nemen om zo’n vraagstuk te onderzoeken.

En als iets je pakt, dan voelt het niet als werken. Als een vraag of vraagstuk er met jou vandoor gaat, dan is dat leidend in je denken en doen. In je kijk op de wereld, je visie en je twijfels. Althans, zo werkt het bij mij. Dan gaan werken en leven hand in hand en is er geen onderscheid.

Ik mis dat wel in discussies/dialogen over goed werkgeverschap, kansen op de arbeidsmarkt, duurzame inzetbaarheid. De expliciete uitspraak dat wat je in je werk doet, dat jij dat bent. Alleen al het woord werknemer. Zijn dat typisch Nederlandse overblijfselen uit de tijd van Calvijn en Luther? Ik wil daar trouwens wel een nieuw woord voor bedenken. **Werknemer ...**

Uiteindelijk gaat het natuurlijk over die passie. Over dat je volledig transparant bent over waar je voor staat. Ik vertelde zondag het verhaal over het overlijden van mijn broer en hoe Colin daarmee omging naar mij toe en wat er is gebeurd in het theater waar we de condoleance hielden. Zo oprecht. En nonkel Walter (in goed Vlaams) brak in tranen. Zo echt.

We kunnen veel leren van onze kinderen.

Wie doet de afwas?

14 |

Wij, in het westen hebben niet zoveel rituelen. De momenten waarop je samen bent en ergens stil bij staat worden schaarser en schaarser. De mobiele smartphone neemt ons mee in een snelheid die we 20 jaar geleden niet voor mogelijk hadden gehouden.

Vroeger hadden we 's avonds zo'n moment. Dan hadden we met het gezin lekker gegeten en het journaal gekeken en dan praatten we verder tijdens het afwassen, een familie-momentje. Soms werd de afgewassen en gedroogde vaat weer opnieuw afgewassen omdat we zo diep in gesprek waren dat we dat niet in de gaten hadden.

Nu – met al die eenoudergezinnen en in het slechtste geval een vaatwasmachine is er helemaal geen gesprek.

En missen we dan die verdieping of is er iets voor in de plaats gekomen?

En hoe doen jongeren dat dan? Met al die likes, apps, youtubefilmpjes. Hoe leren zij? Hoe verdiepen zij zich in onderwerpen en ontwikkelen zij hun eigen visie op de wereld?

Jesse zei deze week tegen mijn jongste zoon: “Zullen we even de afwas doen?”. Een haast onwerkelijke zin in 2015. Ze hadden een dinertje samen met 2 kaarsen en een mooi biertje erbij achter de rug. Een goed gesprek aan de keukentafel en samen de afwas doen. Het is er dus nog wel. Laat die vaatwasmachine maar even uitrusten.

Ik pleit ervoor om bepaalde rituelen te koesteren en de diepgang bewaren. Voor het goede gesprek. Elkaar in de ogen kijken. De tijd nemen en de tijd geven, met elkaar spreken en goed naar elkaar luisteren. Van elkaar leren.

En dat kan overal. In de keuken, in de trein. Misschien heb je vandaag wel een gesprek met iemand over deze blog.

Ik ben een held

16 |

Heb je wel eens een dapper besluit genomen? Iets kleins of iets groots, maar iets waarvan je vooraf niet kon overzien hoe de weg eruit zou zien? Over de drempel gestapt? Je als een held gedragen? In een plensbui toch op de fiets gestapt? Een andere baan verkozen? Een relatie beëindigd?

Hoe werkt dat nou eigenlijk. Zo'n stoer besluit nemen? Wat is daarvoor nodig? Wie ken jij als voorbeeld? Jouw vader of opa? Mijn opa was kapper en knipte de Duitse militairen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Niet omdat hij dat wilde. Daar werd hij toe gedwongen. En om 5 uur ging hij naar huis. De commandant sommeerde hem om te blijven, maar hij ging toch. Wat een held.

Joseph Campbell beschrijft in zijn boek 'De held met de duizend gezichten' dat alle verhalen (sprookjes, riten, sagen, boeken en films) eenzelfde structuur kennen.

De held neemt een innerlijk besluit om op weg te gaan. Hij (of zij) is getriggerd door iets en ondanks de stemmetjes, de adviezen van de wachters op de schouder om het niet te doen gaat hij toch. Niet langer bang voor de draak of meerdere draken die hij vreest onderweg. De held ontmoet reisgenoten en tegenstanders en heeft altijd een helper. Denk maar aan Asterix en Obelix, Sherlock Holmes en Watson, Frodo en Sam en ga zo maar door. De draak is natuurlijk niet aantrekkelijk, dus hoe kun je nou voor jezelf overtuigd zijn dat je de reis moet maken? Hoe zeker ben je over jouw innerlijk besluit om de reis aan te gaan en te voltooien? De schat. Dat is het natuurlijk. Visualiseer de schat. Daar zit de aantrekkingskracht. Om de schat te vinden en daarvan te genieten.

Campbell schrijft: “De held verlaat het land dat wij kennen en waagt zich de duisternis in.” Zo voelt het. Maar je kunt het ook andersom formuleren: hij stapt uit zijn comfort zone en hij stapt in de ruimte.

In de Lord of the Rings, aan de tafel in het huis van Elrond neemt Frodo het besluit. “Ik breng de ring naar Mount Doom.” Hij beseft dat het zijn taak is, zonder te weten wat hem te wachten staat. De reis is vol gevaren en dat blijkt ook zo te zijn, zelfs zijn schijnbare helpers in het gezelschap dat met hem meereist, want Boromir probeert hem de ring te ontfutselen.

Een stoer besluit nemen is niet gemakkelijk, want in ons zit veel behoefte aan veiligheid, dus lijkt het maar beter om te blijven waar je bent.

Thomas Acda en Paul de Munnik zongen het in ‘Voetstuk staan’. Er is maar één ding mooier dan held, en dat is de mooie held geveld.

